

Sygn. akt. VI U 52/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 r

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Kryńska Mozolewska

Protokolant: Marzena Szablewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 marca 2017 r w Warszawie

sprawy z odwołania: A. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. dnia (...) znak sprawy: (...)

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o zasiłek chorobowy

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób że przyznaje odwołującemu A. G. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 4 sierpnia 2015 r do 7 października 2015 r z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 100% podstawy jego wymiaru;
2. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. na rzecz wnioskodawcy A. G. kwotę 360,00 złotych (trzysta sześćdziesiąt 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sygn. akt VI 52/16

UZASADNIENIE

W odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia (...)roku i nr (...) odwołujący A. G. wnosił o zmianę zaskarżonej decyzji w całości, poprzez przyznanie mu zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 sierpnia 2015 r., ewentualnie o uchylenie tej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi rentowemu. Odwołujący zarzucał decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1242 ze zm.) polegające na błędnym rozumieniu ustawowej przesłanki tego przepisu, tj. „przyczyny zewnętrznej” i przyjęciu, że rozległy udar niedokrwieny prawej półkuli mózgu, jakiego doznał w dniu 4 sierpnia 2015 r., nie miał charakteru zewnętrznego i był schorzeniem samoistnym, podczas gdy wypadek, jakiemu uległ odwołujący był spowodowany przyczynami zewnętrznymi, tj. nadzwyczajnym i nadmiernym stresem, jakiemu był poddany w miejscu pracy w pierwszych dniach sierpnia 2015 r., ciężkimi upałami, jakie miały miejsce w dniu 4 sierpnia 2015 r. oraz warunkami pracy w pomieszczeniu pracodawcy, jakie panowały tego dnia. W ocenie odwołującego wypadek, jakiemu on uległ był spowodowany przyczynami zewnętrznymi, tj. nadzwyczajnym i nadmiernym stresem, jakiemu był poddany w miejscu pracy w pierwszych dniach sierpnia 2015 r., ciężkimi upałami, jakie miały miejsce w dniu 4 sierpnia 2015 r. oraz warunkami pracy w pomieszczeniu pracodawcy, jakie panowały tego dnia. Z protokołu nr (...) sporządzonego w dniu 19 sierpnia 2015 r. wynika, że wypadek jakiemu uległ wnioskodawca jest wypadkiem przy pracy, zaś wpływ na ten wypadek miały „ciężkie warunki atmosferyczne w pomieszczeniu przebywania”.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. wnosi o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy wskazywał, że A. G. stał się niezdolny do pracy w wyniku -zdarzenia z dnia 04.08.2015r. Zdarzenie to nie zostało uznane za wypadek przy pracy, gdyż było to zdarzenie samoistne, brak jest przyczyny zewnętrznej.

W związku z powyższym organ rentowy w dniu (...). wydał decyzję znak: (...), w której odmówił A. G. prawa do zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od dnia 04.08.2015r. do dnia 07.10.2015r. w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku, jednocześnie organ rentowy przyznał prawo do zasiłku chorobowego w okresie od 06.09.2015r. do 7.10.2015r. w wysokości 70% podstawy wymiaru zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r. nr 167, poz. 1322).

Sąd ustalił, co następuje:

A. G. jest pracownikiem firmy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na stanowisku dyrektora.

Odwołujący ma 46 lat. W dniu 4 sierpnia 2015 roku doznał rozległego niedokrwiennego udaru prawej półkuli mózgu. Do zdarzenia doszło w pracy, około godz. 16.00. Pracę wnioskodawca rozpoczął około 8.00 rano. W trakcie dnia pracy A. G. wielokrotnie rozmawiał z wierzycielami spółki, były to nieprzyjemne rozmowy. Tego dnia było gorąco, a pracownicy nie dysponowali napojami chłodzącymi. W biurze nie było również klimatyzacji. Wnioskodawca wykonywał obowiązki dyrektora zarządzającego w małej firmie spedycyjnej. Do pomocy miał dwie osoby - pracownicę i praktykanta, przy czym, pracownica przebywała wówczas na zwolnieniu lekarskim od marca a praktykant pomagał wszystkim. W lutym 2015 zmienił się skład właścicielski spółki. Wcześniej A. G. był współwłaścicielem spółki, jednak odkupił udziały od poprzednich współwłaścicieli,

z którymi nie zgadzał się, co do zarządzania spółką, a następnie odsprzedał je kolejnym właścicielom, sam pozostając w charakterze pracownika. Wnioskodawca pracował na jedną dzienną zmianę. Około miesiąc przed zdarzeniem spółka zaczęła tracić płynność finansową. Przełożeni nie byli zadowoleni z faktu, że odwołujący dopytywał się o płatności. Był jedyną osobą, która rozmawiała z wierzycielami, jednak nie był odpowiedzialny za regulowanie rachunków. Decyzje o tym, komu zapłacić podejmowali właściciele po zapoznaniu się z zestawieniami, jakie odwołujący im dostarczał. Przełożeni odwołującego mieli inne niż on zdanie w kwestii priorytetów płatności. Zdarzało się, że obiecywali, że zapłacą a odwołujący

dowiadywał się od zdenerwowanego kontrahenta, że płatność jednak nie została

dokonana. Wskutek braku płatności firma straciła podstawowe narzędzie pracy, jakim był dostęp do giełdy spedycyjnej. Jeden z kontrahentów przekonał odwołującego, że pracodawca dąży celowo do upadłości. Odwołujący nie chorował, nie miał problemów z cholesterolem ani nadciśnieniem. W trakcie rozmowy z wierzycielami odwołujący był spokojny, ale po ich zakończeniu musiał się przewietrzyć, żeby odreagować. Telefonów od wierzycieli przybywało z dnia na

dzień i były dość natarczywe. Krytycznego dnia było ich około piętnastu.

dowód: zeznania świadka G. R. protokół rozprawy z dnia 21 kwietnia 2016 r przesłuchanie odwołującego protokół rozprawy z dnia 4 października 2016 r

Udar niedokrwienny jakiemu uległ A. G. 4.08.2015 roku był następstwem stresu związanego z pracą. W dniu zdarzenia wnioskodawca narażony był również na dodatkowy czynnik fizyczny obciążający układ krążenia w postaci wysokiej temperatury otoczenia. Brak możliwości skutecznego schłodzenia organizmu stanowił jeszcze jeden czynnik wyzwalający fizjologiczną reakcję stresową.

Rozległy udar niedokrwienny prawej półkuli mózgu, jakiego doznał odwołujący w dniu 4 sierpnia 2015 r. był następstwem stresu związanego z pracą. Stres ten wynikał z nadzwyczajnej sytuacji związanej z pracą. Ową nadzwyczajną sytuacją było zagrożenie likwidacji spółki, w której wnioskodawca był zatrudniony.

dowód opinia biegłego psycholog K. O. k. 88-90., dokumentacja medyczna k. 66-79;

W dniu 20 listopada 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W., Inspektorat w W., wydał w stosunku odwołującego decyzję odmawiającą prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 sierpnia 2015 r. do dnia

7 października 2015 r. z tytułu wypadku przy pracy, w wysokości 100% podstawy jego wymiaru. Decyzja ta została doręczona odwołującemu listem zwykłym w dniu 5 grudnia 2015 r. W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji stwierdzono jedynie, że z posiadanej dokumentacji wynika, że zdarzenie z dnia 04-08-2015 nie zostało uznane za wypadek przy pracy oraz że Zakład odmawia przyznania zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, ponieważ w postępowaniu wyjaśniającym ustalono brak przyczyny zewnętrznej - schorzenie samoistne.

Protokół powypadkowy nr (...) został sporządzony w dniu 19 sierpnia 2015 r.. Wynika z niego, że wypadek, jakiemu uległ wnioskodawca został zaliczony do wypadku przy pracy. W pkt 5 protokołu wskazano także przyczyny tego wypadku, do których zaliczono „ciężkie warunki atmosferyczne w pomieszczeniu przebywania”.

dowód - protokół nr (...) z dnia 19 sierpnia 2015 r.-w aktach sprawy k. 7-10, maile k. 12-14, wydruk ze strony internetowej dotyczący pogody w dniu zdarzenia k. 15-16, zaświadczenie o pobycie w (...) Szpitalu (...) k. 17

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił, jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one, zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka G. R. oraz zeznań wnioskodawcy.

Z zeznań świadka G. R. (k. 43) wynika dodatkowo, że w trakcie rozmowy z wierzycielami wnioskodawca był spokojny, ale po ich zakończeniu nie raz musiał się przewietrzyć, żeby odreagować. Odwołujący raczej nie afiszował się ze swoimi emocjami. Świadek stwierdził też, że telefonów od wierzycieli przybywało z dnia na dzień i były dość natarczywe. Krytycznego dnia było ich około piętnastu.

Z dokumentacji medycznej, tj. kserokopii karty informacyjnej z Kliniki (...)

(...) Szpitala (...) w W. dotyczącej pobytu w okresie

04.08-20.08.2016 roku, a także dokumentacji dotyczącej rehabilitacji w (...) dotyczącej okresu 20.08-31.12.2015 roku i karty informacyjnej ze (...) 28.04- 25.05.2016 roku wynika, że 04. sierpnia 2015 roku po przyjęciu do (...) Szpitala (...) stwierdzono udar niedokrwieny; po wykonaniu diagnostyki: USG tętnic domózgowych, EKG metodą Holtera, Holtera RR, ECHO

serca oraz badań laboratoryjnych stwierdzono prawidłowe wyniki wszystkich badań,

Sąd zważył, co następuje:

Świadczenia przysługujące podczas okresowej niezdolności do pracy reguluje rozdział III kodeksu pracy. Zgodnie z jego art. 92 wynagrodzenie chorobowe wypłaca pracodawca w wysokości 80 proc. wynagrodzenia, chyba, że obowiązujące przepisy u danego pracodawcy przewidują wyższe świadczenia. Podstawę wymiaru tego wynagrodzenia ustala się według zasad zawartych w ustawie o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Inne reguły obowiązują w razie powstania niezdolności do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Zatrudnionemu, który uległ takiemu wypadkowi przysługuje zasiłek chorobowy w wysokości 100 proc., który finansuje ZUS. Pracownik za czas niezdolności do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej nie zachowuje prawa do wynagrodzenia z art. 92 kodeksu pracy. Zgodnie, bowiem z ustawą o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową pracownikowi należy się zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego, jeśli nie zachowuje on prawa do wynagrodzenia za cały okres niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów.

W niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy Ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002 roku, nr 199, poz. 1673 z późn. zm.), a w szczególności art. 6 ust 1 pkt 1, który stanowi, iż ubezpieczonemu, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy, przysługuje zasiłek chorobowy. Zgodnie z brzmieniem art. 9 ust 1 i 2 ustawy, zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100% podstawy wymiaru kwoty będącej podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie wypadkowe.

W świetle art. 3 ustawy z 30.10.2002 r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych
- podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W świetle tej definicji zdarzenie nagłe jest wypadkiem przy pracy, jeśli jest wywołane przyczyną zewnętrzną. Zewnętrzny charakter przyczyny wypadku przy pracy oznacza wymóg, aby przyczyna powyższych zdarzeń losowych nie tkwiła w organizmie poszkodowanego pracownika.

Wymóg zewnętrzności przyczyny wypadku przy pracy nie oznacza jednak, że ma ona być wyłączną przyczyną doprowadzenia do choroby, kalectwa lub śmierci poszkodowanego. Do uznania wypadku przy pracy wystarczy, że jej działanie miało choćby tylko pośredni wpływ na skutek, wzmagając dolegliwości natury wewnętrznej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, że zawarta w definicji legalnej cecha zewnętrzności przyczyny nie może być rozumiana dosłownie, bowiem wystarczy, aby w zespole przyczyn rozstrzygających o szkodliwości skutku była również przyczyna zewnętrzna.

Z punktu widzenia medycznego stres jest określony, jako stan mobilizacji sił organizmu, reakcja na negatywne bodźce fizyczne i psychiczne (stresory). Bodźce te często powstają przy wykonywaniu zwykłych czynności pracowniczych. W medycynie stres jest zaliczany do szkodliwych dla zdrowia czynników ryzyka, których długotrwałe oddziaływanie na organizm człowieka może prowadzić do zaburzeń czynnościowych, a nawet do chorób czynnościowych.

W literaturze prawniczej przyjmuje się, że stres jest czynnikiem natury fizycznej lub emocjonalnej, do którego organizm nie potrafi się wystarczająco przystosować, powodującym niekorzystne dla organizmu skutki. Stres, jako zjawisko indywidualne jest subiektywny w swej naturze, a pojawia się u każdego, kto czuje, że znajduje się pod naciskiem. Jednym z czynników mogących w istotny sposób przyczynić się do powstania urazu jest nadmierne obciążenie pracownika jego obowiązkami i związane z tym napięcie nerwowe. Może to być obciążenie psychiczne, do którego należy między innymi zdenerwowanie, sytuacje konfliktowe, stresy związane z obowiązkami pracowniczymi

Ocena nadmierności stresu wymaga uwzględnienia możliwości fizycznych i psychicznych danego pracownika, w tym jego wieku i kondycji w dniu wypadku. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 30 czerwca 1999 r. (II UKN 22/99, OSNAP 2000/18/696). Zatem nadmierny stres nie jest pojęciem abstrakcyjnym, lecz odnosi się do indywidualnych możliwości psychicznych bądź fizycznych danego pracownika.

W niniejszej sprawie sporne jest czy zdarzenie z dnia 04.08.2015r. było wypadkiem przy pracy uwagi na podnoszony przez organ rentowy brak przyczyny zewnętrznej. Powód twierdził, iż wypadek spowodowany był stresem związanym z wykonywanymi czynnościami w trakcie świadczenia pracy.

Z opinii biegłej z zakresu psychologii K. O. wynika, że analiza psychospołecznych warunków pracy odwołującego pozwala ustalić, że A. G. pracował w narażeniu na przeciętne wymagania związane z pracą. Poziom swobody decyzyjnej

również pozostawał przeciętny, natomiast wsparcie społeczne w pracy, a konkretnie wsparcie ze strony przełożonych było istotnie obniżone, w porównaniu do typowych warunków pracy w Polsce. W ocenie biegłej w okresie kilku miesięcy przed udarem sytuacja w pracy wnioskodawcy uległa istotnej zmianie organizacyjnej. Dodatkowo, ok. miesiąca przed zdarzeniem pojawiły się okoliczności, które należało zakwalifikować jako dynamiczne zmiany o tendencji ocenianej przez odwołującego jako zagrażająca. Opis zachowania i reaktywności

emocjonalnej A. G. przed wypadkiem podany przez świadka G. R. pozostaje spójny z wynikiem badania temperamentu przeprowadzonego przez biegłą. Wynik badania testowego wskazuje, że odwołujący charakteryzuje się obniżoną tolerancją na stres. Biegła wskazała, że odwołujący obok stresu psychologicznego związanego z kontaktem z wierzycielami i nagłym pozbawieniem dostępu do kluczowego narzędzia pracy, w dniu zdarzenia narażony był również na dodatkowy czynnik fizyczny obciążający układ krążenia w postaci wysokiej temperatury otoczenia. Brak możliwości skutecznego schłodzenia organizmu stanowił jeszcze jeden czynnik wyzwalający fizjologiczną reakcję stresową.

Reasumując w ocenie sądu jednoznacznie wynika, że rozległy udar niedokrwienny prawej półkuli mózgu, jakiego doznał odwołujący w dniu 4 sierpnia 2015 r. był następstwem stresu związanego z pracą. Stres ten wynikał z nadzwyczajnej sytuacji związanej z pracą. Ową nadzwyczajną sytuacją było zagrożenie likwidacji spółki, w której był on zatrudniony. Doszło zatem do nawarstwienia się w środowisku .

Mając na uwadze powyższe zasądzono na rzecz wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego w wymiarze 100 % za okres od 4 sierpnia 2015 r do 7 października 2015 r w punkcie pierwszym wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podst. art. 98 kpc i 99 Kpc oraz § 15 ust 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801) – w wysokości 360 złotych, w brzmieniu tego rozporządzenia na dzień wniesienia pozwu.

ZARZĄDZENIE

(...)